

Arrest

nr. 84 036 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2011 om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat indien het een beroep betreft dat wordt ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

(hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van vijftien dagen bepaald in artikel 39/57, tweede lid van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De verzoekende partij geeft in haar verzoek tot horen van 9 maart 2012 aan dat de bestreden beslissing *“het bevel is om het land te verlaten, aan verzoeker betekent op 17 januari 2012”*.

De stukken van het administratief dossier leren evenwel dat de gemachtigde van de staatssecretaris de verzoekende partij op 17 januari 2012 een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten toestaat, met name van *“17/1/2012 tot 24/1/2012”*. Dit gegeven wordt middels een stempel aangebracht op het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A) van 4 oktober 2011 op diezelfde dag, zijnde 17 januari 2012, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

In haar verzoek tot horen voert de verzoekende partij evenwel aan dat het voorliggend beroep ingediend op 24 januari 2012 zeker tijdig is, daar het geen tweede betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 oktober 2011 betreft, doch een betekening van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten waartegen zij opnieuw beroep kon instellen.

De verzoekende partij kan echter niet worden gevolgd waar zij - in vergelijking met haar uiteenzetting in haar inleidend verzoekschrift alwaar zij de bestreden beslissing nog als *“beslissing tot het bevel om het grondgebied te verlaten, samen met een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, genomen op 4 oktober 2011 en opnieuw ter kennis gebracht op 17 januari 2012”* benoemde, doch het geweer naar aanleiding van haar verzoek tot horen van schouder verandert – stelt als zou haar op 17 januari 2012 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis zijn gebracht.

Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 4 oktober 2011 ten aanzien van de verzoekende partij het bevel heeft genomen om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A). Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht, doch de verzoekende partij heeft geweigerd te (hand)tekenen.

Tevens blijkt dat de verzoekende partij op 17 januari 2012 enkel op de hoogte werd gesteld van het feit dat de uitvoeringstermijn van dit bevel om het grondgebied te verlaten verlengd werd van 17 januari 2012 tot 24 januari 2012. Hieruit vloeit voort dat de verzoekende partij een nieuwe, bijkomende termijn (verlenging) werd toegekend om gevolg te geven aan het op 4 oktober 2011 in haar hoofde genomen en ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten, bevel dat aldus blijkt uit de identieke bewoordingen van beide versies, alsmede uit de aangebrachte stempel betreffende *“een nieuwe termijn van 17/1/2012 tot 24/1/2012 om het grondgebied te verlaten (...) toegestaan”* en uit de gelijklopende datering van 4 oktober 2011.

De Raad dient aldus vast te stellen dat de verzoekende partij reeds op 4 oktober 2011 op rechtsgeldige wijze in kennis werd gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten waartegen huidig beroep is gericht. De weigering om dat wat wordt betekend, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 oktober 2011 met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A), in ontvangst te nemen is immers zonder belang voor de regelmatigheid van de betekening (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, afdeling administratie, 2. ontvankelijkheid, Die Keure, algemene reeks nr. 10, 1996, p.425). Aldus houdt de weigering om een stuk voor kennisname te ondertekenen welke niet is ingegeven door overmacht, doch het gevolg is van een vrije wilsbeslissing, niet in dat er geen rechtsgeldige betekening is gebeurd (RvS 5 november 1992, nr. 40965, RvS 14 februari 1995, nr. 51630). Het komt een bestuurde niet toe om met dergelijke weigering het normale verloop van beroepstermijnen te dwarsbomen (RvS 31 augustus 2006, nr. 162 216).

Ten overvloede wordt opgemerkt dat de verzoekende partij, onder meer, tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten van 4 oktober 2011 reeds op 31 oktober 2011 een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring heeft ingediend bij deze Raad gekend onder het nr. 82 138.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij bij de loutere negatie in haar verzoek tot horen van 9 maart 2012 bovenstaande vaststellingen niet weerlegt. Voorts wijst de Raad erop dat de feitelijke kennisname een beroepstermijn kan doen aanvangen (RvS 11 januari 2000, nr. 84 600) en dat zelfs bij een 'tweede kennisgeving' deze hoe dan ook geen nieuwe beroepstermijn doet lopen wanneer de eerste kennisgeving geldig was (RvS 28 oktober 2009, nr. 197 443).

De Raad acht het bewezen dat de bij huidig beroep bestreden beslissing ter kennis werd gebracht aan de verzoekende partij op 4 oktober 2011. Derhalve is 24 oktober 2011 de uiterste datum waarop de verzoekende partij - die toen werd vastgehouden in het gesloten Centrum voor Illegalen te Merksplas - een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 25 januari 2012 ingediende beroep kennelijk laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144 929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

De verzoekende partij voert noch in haar verzoek tot horen van 9 maart 2012, noch ter terechtzitting van 11 april 2012 tegenbewijs aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Het beroep is bijgevolg manifest laattijdig ingesteld. Er wordt vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS